

Sygn. akt II UK 226/09

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

z udziałem zainteresowanej V. Sp. z o.o. w L. i D. G.

o odpowiedzialność członka zarządu za składki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 lutego 2010 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 marca 2009 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał 22 maja 2003 r. decyzję o stwierdzeniu odpowiedzialności W. P., jako członka zarządu spółki, za zaległości PPU V. Sp. z o.o. z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne za: listopad -

grudzień 1999, kwiecień 2000, luty 2001 - styczeń 2002, marzec 2002 - marzec 2003, na ubezpieczenie zdrowotne za okres styczeń - kwiecień 2001, sierpień 2001 - marzec 2003 oraz na fundusz pracy i fundusz gwarantowanych świadczeń pracowniczych za okres luty-marzec 2001, sierpień 2001 - styczeń 2002, marzec 2002 - marzec 2003. Następnie decyzją z 14 lipca 2003 r. organ rentowy zmienił wymienioną decyzję z 22 maja 2003 r. w ten sposób, że ograniczył jego odpowiedzialność za zaległości wymienionej Spółki powstałe do maja 2002 r. włącznie.

W. P. wniósł odwołanie od powyższych decyzji, żądając ich uchylenia. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z 25 lutego 2008 r. Sąd Okręgowy - Sąd Ubezpieczeń Społecznych w W., po ponownym rozpoznaniu sprawy, oddalił odwołanie.

Sąd ustalił, że W. P. od listopada 1999 r. do maja 2002 r. był jedynym wspólnikiem i prezesem zarządu PPU V. Sp. z o.o. W okresie pełnienia funkcji członka zarządu tej spółki W. P. nie zgłosił wniosku o ogłoszenie jej upadłości, ani nie spowodował wszczęcia postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości. W tym okresie powstały z tytułu nieopłacenia składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Ubezpieczenia Społecznego oraz Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego, następujące zaległości (nie obejmujące odsetek) wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych: - listopad 1999 roku - 3.780,81 zł, -grudzień 1999 r. - 26,50 zł, - kwiecień 2000 r. - 3,03 zł, - październik 2000 r. - 13,30 zł, - styczeń 2001 r. - 865,68 zł, - luty 2001 r. - 872,85 zł, - marzec 2001 r. - 1.199,43 zł, - kwiecień 2001 r. - 1.486,79 zł, - maj 2001 r. - 563,98 zł, - czerwiec 2001 r. - 555,38 zł, - lipiec 2001 r. - 2.750,76 zł, - sierpień 2001 r. - 3.748,41 zł, - wrzesień 2001 r. - 1.745,95 zł, -październik 2001 r. - 482,18 zł, - listopad 2001 r. - 482,18 zł, - grudzień 2001 r. - 482,18 zł, - styczeń 2002 r. - 482,18 zł, - luty 2002 r. - 58,50 zł, - marzec 2002 r. - 2.221,2 zł, - kwiecień 2002 r. - 2.980,37 zł, - maj 2002 r. - 1.675,91 zł.

Sąd uznał, że w trakcie postępowania w pierwszej instancji W. P. nie udowodnił żadnych okoliczności wymienionych w art. 116 Ordynacji podatkowej, które mogłyby uwolnić go od odpowiedzialności za zobowiązania Spółki. W szczególności skarżący nie wykazał, iż nie ponosi winy za brak zgłoszenia wniosku

o ogłoszenie upadłości lub dowodów wskazujących na brak przesłanek do ogłoszenia upadłości w chwili odwołania go z funkcji członka zarządu PPU V. Sp. z o.o. nie udowodnił on również, aby spółka ta po sprzedaży przez niego udziałów zaciągała kredyty oraz nabywała samochody. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe V. Sp. z o.o. nie zostało wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego i nie została w Rejestrze odnotowana siedziba tej spółki. Natomiast organ rentowy wykazał okoliczność pełnienia obowiązków członka zarządu przez W. P. w czasie powstania zobowiązania wobec ZUS, które przerodziło się w dochodzoną zaległość, jak również wykazał bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko PPU V. Sp. z o.o. i orzekł na podstawie art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 116 Ordynacji podatkowej.

Sąd Apelacyjny wyrokiem zaskarżonym rozpoznawaną skargą kasacyjną oddalił apelację odwołującego się W. P. od powyższego wyroku.

Sąd podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne przyjęte przez Sąd pierwszej instancji. Sąd wskazał, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2002 r. (powoływana dalej, jako Ordynacja podatkowa). Odnosząc się do zarzutów naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 108 i 116 Ordynacji podatkowej Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej określa przesłanki pozytywne odpowiedzialności członka zarządu oraz przesłanki wyłączające tę odpowiedzialność. Ciężar wykazania przesłanek pozytywnych w postaci pełnienia przez konkretną osobę obowiązków członka zarządu w czasie powstania zaległości składkowych oraz bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce ciąży na ZUS, natomiast ciężar dowodu w zakresie istnienia okoliczności uwalniających od tej odpowiedzialności spoczywa na wnioskodawcy. Odpowiedzialność członków zarządu obejmuje więc zobowiązania podatkowe, które powstały w czasie pełnienia obowiązków przez członków zarządu spółki. Sąd wskazał, że fakt pełnienia przez odwołującego się funkcji prezesa zarządu V. Spółki z o.o. w okresie powstania zaległości jest niekwestionowany przez strony. Sąd Apelacyjny stwierdził również, że nie budzą zastrzeżeń ustalenia Sądu pierwszej instancji i ich ocena prawna odnosząca się do prawidłowości prowadzonej przez organ rentowy egzekucji w

oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. postępowaniu egzekucyjnym w administracji, tekst jedn. Dz.U. z 2002 r. Nr 110 poz. 968 ze zm. (powoływanej dalej, jako „ustawa o postępowaniu egzekucyjnym”). Egzekucja skierowana, stosownie do art. 19 § 4 tej ustawy, przez dyrektora organu rentowego do rachunku bankowego spółki okazała się bezskuteczna (rachunek został zamknięty z uwagi na brak środków finansowych na rachunku Spółki). Podobny skutek dała egzekucja prowadzona, zgodnie z art. 19 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym, przez Naczelnika Urzędu Skarbowego (brak majątku podlegającego egzekucji). Skarżący nie wskazał też żadnego majątku, z którego można by prowadzić egzekucję, ani dowodów na okoliczność, że nie ponosi winy za brak zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub dowodów wskazujących na brak przesłanek do ogłoszenia upadłości lub wszczęcia postępowania układowego w chwili odwołania go z funkcji członka zarządu Spółki. Dlatego Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, iż odwołujący się nie wskazał żadnego majątku, z którego egzekucja byłaby możliwa, a nadto nie przedstawił dowodów, które podważałyby wymiar i wysokość zobowiązania określonego zaskarżoną decyzją. W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak formalnego stwierdzenia egzekucji w postaci postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego nie stoi na przeszkodzie uznaniu, iż faktycznie bezskuteczność egzekucji istnieje, skoro z okoliczności sprawy wynika, że Spółka nie posiada żadnego majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie swoich należności. Odnośnie do zarzutu naruszenia art. 108 Ordynacji podatkowej Sąd Apelacyjny stwierdził, że, jakkolwiek ustawa ta w art. 108 § 2 wprowadza ogólną zasadę, że orzeczenie o odpowiedzialności osoby trzeciej musi być poprzedzone wydaniem i doręczeniem decyzji podatkowej podmiotom odpowiadającym za zobowiązania podatkowe przed osobą trzecią, to zasada ta nie ma zastosowania do należności z tytułu składek bowiem art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych nakazując odpowiednie stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej pomija stosowanie art. 108 § 2 i 3 odsyłając jedynie do § 1. Oznacza to, że na organie rentowym nie ciąży obowiązek wydania decyzji wymiarowej w stosunku do spółki. Zobowiązania te powstają z mocy samego prawa i nie ma obowiązku wydawania decyzji ustalającej ich istnienie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2005 r., I UK 232/004; wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2002 r., II UK 81/02; wyrok z dnia 30 stycznia 2008 r., I UK 187/07 -niepubl.).

Odwołujący się zaskarżył wyrok Sądu drugiej instancji w całości zarzucając w skardze kasacyjnej:

- „naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie, tj. naruszenie art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa (Dz.U.05.8.60 j.t.) w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2007.11.74) w związku z art. 3a § 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. 2002.169.1387), w związku z załącznikiem nr 20 (wzór deklaracji DRA) Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 4 grudnia 1998 r. w sprawie określenia wzorów zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, imiennych raportów miesięcznych i imiennych raportów miesięcznych korygujących, zgłoszeń płatnika, deklaracji rozliczeniowych i deklaracji rozliczeniowych korygujących oraz innych dokumentów (w wersji Dz.U.98.149.982 - tekst pierwotny i wersji po zmianie wprowadzonej Dz.U.2002.120.1027), przez bezprawne przyjęcie, że egzekucja prowadzona przeciwko spółce PPU V. Sp. z o.o. okazała się bezskuteczna, w sytuacji, gdy nie może być mowy o prowadzeniu takiej egzekucji administracyjnej wyłącznie na podstawie deklaracji rozliczeniowej DRA, jeżeli deklaracja ta nie zawierała pouczenia o tym, że stanowi ona podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego, a w konsekwencji bezprawne przyjęcie, że została spełniona przesłanka bezskuteczności egzekucji administracyjnej warunkująca odpowiedzialność członka zarządu za zobowiązania spółki.”

- „naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie, tj. naruszenie art. 108 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. ordynacja podatkowa, Dz.U.05.8.60 j.t. i odpowiednio art. 108 § 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa w wersji Dz.U. 2002.169.1387, w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2007.11.74) w związku z art. 3a § 2 Ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. 2002.169.1387), w związku z załącznikiem nr 20 (wzór deklaracji DRA) Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 4 grudnia 1998 r. w sprawie określenia wzorów zgłoszeń do

ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, imiennych raportów miesięcznych i imiennych raportów miesięcznych korygujących, zgłoszeń płatnika, deklaracji rozliczeniowych i deklaracji rozliczeniowych korygujących oraz innych dokumentów (w wersji Dz.U.98.149.982 - tekst pierwotny i wersji po zmianie wprowadzonej Dz.U.2002.120.1027), przez bezprawne przyjęcie, że egzekucja prowadzona przeciwko spółce PPU V. Sp. z o.o. okazała się bezskuteczna, w sytuacji, gdy nie może być mowy o prowadzeniu takiej egzekucji administracyjnej wyłącznie na podstawie deklaracji rozliczeniowej DRA, jeżeli deklaracja ta nie zawierała pouczenia, że stanowi ona podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego, a w konsekwencji bezprawne przyjęcie, że została spełniona przesłanka bezskuteczności egzekucji administracyjnej warunkująca odpowiedzialność członka zarządu za zobowiązania spółki.”

- „naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie, tj. naruszenie art. 108 § 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. ordynacja podatkowa, Dz.U.05.8.60 j.t., w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2007.11.74) w związku z art. 3a § 2 Ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. 2002.169.1387), w związku z załącznikiem nr 20 (wzór deklaracji DRA) rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 4 grudnia 1998 r. w sprawie określenia wzorów zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, imiennych raportów miesięcznych i imiennych raportów miesięcznych korygujących, zgłoszeń płatnika, deklaracji rozliczeniowych i deklaracji rozliczeniowych korygujących oraz innych dokumentów (w wersji Dz.U.98.149.982 - tekst pierwotny i wersji po zmianie wprowadzonej Dz.U.2002.120.1027), przez bezprawne przyjęcie, że istniały podstawy do wydania decyzji kształtujących odpowiedzialności W. P. za zobowiązania spółki PPU V. Sp. z o.o. z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, fundusz pracy i fundusz gwarantowanych świadczeń pracowniczych, w sytuacji gdy nie została spełniona przesłanka wydania decyzji określającej odpowiedzialność spółki PPU V. Sp. z o.o.”

W uzasadnieniu podstawy skargi wskazano na wstępie, że dotyczy ono „uzasadnienia podstawy skargi kasacyjnej w zakresie naruszenia przepisów ordynacji podatkowej. tj. art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej (w wersji Dz.U.

Dz.U.2000.94.1037. art. 608 i wersji dokonanej zmianą Dz.U.2002.169.1387 art. 1). naruszenia art. 108 § 1 Ordynacji podatkowej, naruszenia art. 108 § 3 Ordynacji podatkowej (w wersji Dz.U. 1997.137.926 - tekst pierwotny), naruszenia art. 108 § 4 (w wersji Dz.U. 2002.169.1387 art. 1) ordynacji podatkowej.” Następnie pełnomocnik skarżącego podkreślił, że odpowiedzialność członka zarządu za zobowiązania spółki uzależniona jest, zgodnie z art. 116 § 1 i art. 108 § 4 ordynacji podatkowej od bezskuteczności egzekucji prowadzonej z majątku spółki. Stwierdził też, że decyzje organu rentowego z 22 maja r. i 14 lipca 2003 r. nie zostały poprzedzone wydaniem decyzji określającej wysokość zobowiązania Spółki z o.o. PPU V. z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz funduszu pracy i funduszu gwarantowanych świadczeń pracowniczych za te same okresy. Deklaracja DRA stanowiąca załącznik nr 20 do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 4 grudnia 1998 r. w sprawie określenia wzorów zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, imiennych raportów miesięcznych i imiennych raportów miesięcznych korygujących, zgłoszeń płatnika, deklaracji rozliczeniowych i deklaracji rozliczeniowych korygujących oraz innych dokumentów (w wersji Dz.U.98.149.982 - tekst pierwotny i wersji po zmianie wprowadzonej Dz.U.2002.120.1027 nie zawierała pouczenia, że stanowi ona podstawę do wystawienia tytułu egzekucyjnego. Zatem, aby można było prowadzić egzekucję z majątku Spółki z o.o. PPU V., konieczne było wydanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, decyzji określającej wysokość zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz funduszu pracy i funduszu gwarantowanych świadczeń pracowniczych. Taka decyzja nie została jednak wydana. W związku z powyższym, zgodnie z treścią normy art. 3a § 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji egzekucja nie mogła być prowadzona. Ponadto Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z 13 maja 2009 r. w sprawie sygn. akt I UZP 4/09 przesądził, że bezskuteczność egzekucji z majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o której mowa w art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, może być stwierdzona wyłącznie w postępowaniu w sprawie egzekucji należności z

tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, poprzedzającym wydanie decyzji o odpowiedzialności członka zarządu spółki za te należności.

Zatem nie tylko nie było podstaw do wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, decyzji z dnia 22 maja 2003 r. i 14 lipca 2003 r., która stwierdzała odpowiedzialność W. P., jako członka zarządu Spółki z o.o. PPU V. za jej zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz funduszu pracy i funduszu gwarantowanych świadczeń pracowniczych, ale nie było w ogóle podstaw do prowadzenia egzekucji z majątku tej Spółki. Nie może być zatem mowy o bezskuteczności egzekucji z majątku Spółki z o.o. PPU V., która powinna być stwierdzona przed wydaniem decyzji stwierdzającej odpowiedzialność W. P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega oddaleniu, ponieważ nie ma uzasadnionych podstaw.

Na wstępie należy wskazać, że nie jest jasne, jakie przepisy Ordynacji podatkowej zostały zdaniem skarżącego naruszone przez Sąd Apelacyjny. Pełnomocnik skarżącego w petitum i uzasadnieniu skargi podaje bowiem różne „wersje” art. 116 § 1 i art. 108 tej ustawy, zarzucając ich naruszenie i zapominając, że zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 169, poz. 1387 ze zm.), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2003 r., do odpowiedzialności podatkowej osób trzecich z tytułu zaległości podatkowych powstałych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy ustawy - Ordynacja podatkowa w brzmieniu sprzed tej zmiany. Sąd Najwyższy nie może zdecydować za skarżącego, jaki przepis ze względu na czas jego obowiązywania został zaskarżony. Już to dyskwalifikuje skargę, która bez skutecznego zaskarżenia art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej traci sens.

Niezależnie od tego chybione jest, podstawowe dla konstrukcji zarzutów przedstawionych w skardze, twierdzenie o naruszeniu przez Sąd Apelacyjny „art. 3a § 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w związku z załącznikiem nr 20 (wzór deklaracji DRA) rozporządzenia

Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 4 grudnia 1998 r. w sprawie określenia wzorów zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, imiennych raportów miesięcznych i imiennych raportów miesięcznych korygujących, zgłoszeń płatnika, deklaracji rozliczeniowych i deklaracji rozliczeniowych korygujących oraz innych dokumentów (w wersji Dz.U.98.149.982 - tekst pierwotny i wersji po zmianie wprowadzonej Dz.U.2002.120.1027), przez bezprawne przyjęcie, że egzekucja prowadzona przeciwko spółce PPU V. Sp. z o.o. okazała się bezskuteczna, w sytuacji, gdy nie może być mowy o prowadzeniu takiej egzekucji administracyjnej wyłącznie na podstawie deklaracji rozliczeniowej DRA, jeżeli deklaracja ta nie zawierała pouczenia o tym, że stanowi ona podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego, a w konsekwencji bezprawne przyjęcie, że została spełniona przesłanka bezskuteczności egzekucji administracyjnej warunkująca odpowiedzialność członka zarządu za zobowiązania spółki.” Twierdzenie to jest nieuzasadnione z następujących powodów. Po pierwsze, błędne, a nawet niezrozumiałe, jest wskazanie, że „deklaracja DRA stanowiąca załącznik nr 20 do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 4 grudnia 1998 r. w sprawie określenia wzorów zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, imiennych raportów miesięcznych i imiennych raportów miesięcznych korygujących, zgłoszeń płatnika, deklaracji rozliczeniowych i deklaracji rozliczeniowych korygujących oraz innych dokumentów (w wersji Dz.U.98.149.982 - tekst pierwotny i wersji po zmianie wprowadzonej Dz.U.2002.120.1027 nie zawierała pouczenia, że stanowi ona podstawę do wystawienia tytułu egzekucyjnego”. Jest oczywiste, że deklaracja zawarta w wymienionym wzorze zamieszczonym w załączniku do rozporządzenia takie pouczenie zawiera. Gdyby zaś Autorowi skargi chodziło o konkretną deklarację DRA, to nie wskazał którą lub które. Poza tym, tego rodzaju zarzut miałby charakter niedopuszczalnego zarzutu odnoszącego się do faktów, podczas gdy w skardze nie podniesiono zarzutów naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 3 k.p.c.). Na koniec, należy wskazać, że art. 3a § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie ma zastosowania do postępowania odnoszącego się do należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ponieważ powołane w nim przepisy, tj. art. 8 i art. 21 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej nie mają zastosowania do

tego rodzaju należności (art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych).

Z kolei zarzut naruszenia art. 108 § 1 ordynacji podatkowej, pomijając już wątpliwości, o jaką „wersję” tego przepisu chodzi w skardze, przez to, że nie wydano wcześniej decyzji wymiarowej w stosunku do spółki jest bezpodstawny z przyczyn szczegółowo i trafnie wyjaśnionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego. Sąd ten, trafnie odwołując się do wyroków Sądu Najwyższego stwierdził, że zasada, iż orzeczenie o odpowiedzialności osoby trzeciej musi być poprzedzone wydaniem i doręczeniem decyzji podatkowej podmiotom odpowiadającym za zobowiązania podatkowe przed osobą trzecią, nie ma zastosowania do należności z tytułu składek bowiem art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych nakazując odpowiednie stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej pomija stosowanie art. 108 § 2 i 3 odsyłając jedynie do § 1. Prawdliwość tego argumentu potwierdził ostatnio Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały siedmiu sędziów z dnia 15 października 2009 r., I UZP 3/09 (niepublikowana).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.